

မင်းသား

ဇေတုလူ

Signature

အခန်း (၁)
ဦးတင်ဘက်တူနှင့် ဦးချုပ်ပန်း

တစ်ခါက ဦးတင်ဘက်တူဆိုသော လူကြီးတစ်ဦးရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုလူကြီးသည် ရှေးမြန်မာမင်းဆက်တို့ အကြောင်း၊ ရှေးမြန်မာမင်း ဆက်

တို့ ၏ ဖြစ်စဉ်တို့ ကို လွန်စွာမှ တတ်ပွန်၏။ ထိုအကြောင်းအရာများကို ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအား သင်ကြားပေးသော ဆရာအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူး၏။

ထို့နောက်တွင် ကား ရှေးဟောင်းသုတေသန ဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့၍ လုပ်ကိုင်လေ၏။ အလုပ်တွင် လွန်စွာကြိုးစား၏။ ထို့ကြောင့် နာမည်ကောင်း များ စွာရလေ၏။ ၎င်း၏ မိဘမျိုးရိုးမှာ လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူများ ဖြစ်ရကား ဦးတင်ဘက်တူသည် မိဘ၏ အမွေအနှစ် များစွာကို ရရှိခဲ့လေ၏။

၎င်း၏ မိဘများမှာ ပြင်ဦးလွင်မြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သဖြင့် မိဘများ ကွယ်လွန်သောအခါ၌ ခြံကြီးတစ်ခြံနှင့် လွန်စွာခမ်းနားသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး တစ်လုံးကို အမွေအဖြစ် ရရှိခဲ့လေ၏။ ဦးတင်ဘက်တူသည် အငြိမ်းစားမယူမီ တစ်နှစ်အလိုခန့်တွင် နှလုံးရောဂါကြောင့် ဆေးရုံသို့ သုံးလခန့်တက်ရလေ၏။ ဆေးရုံတွင် နှလုံးအထူးကုသမားတော်ကြီးများက ကြပ်မတ်ကုသကြလေ၏။ ထို့သို့ ကြပ်မတ်ကုသသောကြောင့် အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့သော်လည်း ဒူးခေါင်းနှစ်ဖက်မှာ ကောင်းစွာမဆန့်နိုင်သောကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထသောအခါတွင် လူတစ်ယောက်က တွဲ၍ ထူပေးရလေ၏။ မတ်တပ်ရပ်မိသောအခါ၌ မူ တွဲစရာမလိုပေ။ လမ်းကိုကောင်းစွာလျှောက်နိုင်လေ၏။ ထိုသို့ ကောင်းစွာ လျှောက်နိုင်သော်လည်း ခြေလှမ်း ၁၅၀ လျှောက်ပြီးသောအခါ၌ ဆက်၍ မလျှောက်နိုင်ဘဲ မော၍ ခေတ္တနားရလေ၏။

ထို့အတူ ဦးတင်ဘက်တူသည် အိပ်ရာမှ ထသောအခါ၌ လည်း တွဲ၍ ထူပေးသူရှိမှ ထနိုင်လေ၏။ ဦးတင်ဘက်တူသည် အငြိမ်းစားယူသောအခါ၌ ၎င်းနေထိုင်ရမည့်ပုံစံကို စနစ်တကျစဉ်းစား၍ ဇယားချလေ၏။

ထိုသို့ ဇယားချထားသော အကြောင်းအရာကိုလည်း စာဖြင့် အသေးစိတ် ရေးသားထားလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ဦးတင်ဘက်တူသည် သူ၏ ရုံးမှ ရုံး အုပ်ကြီး ဦးချိပ်ပန်းအား သူ၏ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ခေါ်ယူ၍ -

“ကိုချိပ်ပန်းရေ ...၊ ကျုပ်က ပင်စင်သွားရတော့မယ်ဗျာ၊ ပင်စင်သွားပြီးရင်တော့ ပြင်ဦးလွင်က ခြံမှာ ပဲနေမယ်ဗျာ ...၊ အဲဒီခြံက မိဘတွေဆီက အမွေရတဲ့ ခြံဗျာ၊ အဲဒီလို ပင်စင်ယူတဲ့ အခါမှာ ကျုပ်နဲ့ အတူနေဖို့ အဖော်လိုတယ်ဗျာ၊ အဖော်လိုတယ်ဆိုလို့ တစ်မျိုးတမည်မထင်နဲ့ နော်၊ ကျုပ်ကိုတွဲဖို့ ၊ ကျုပ်ကို ကူဖို့ ကလေးနှစ်ယောက်လိုတယ်ဗျာ...၊ ယောက်ျားလေးတွေဖြစ်မှ ကောင်းမယ်ဗျာ ...၊ သိပ်လည်း မကြီးစေချင်ဘူး၊ သိပ်လည်း မငယ်စေချင်ဘူး၊ ရှစ်နှစ်အရွယ်၊ ကိုးနှစ်အရွယ်ပဲ လိုချင်တယ်ဗျာ - - -၊ အဲဒါလေးကို ကူပြီးရှာပေးစမ်းပါဗျာ ...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရုံးအုပ်ကြီး ဦးချိပ်ပန်းက

“တွဲထူဖို့ ကလေးတစ်ယောက်ဆို တော်ပြီပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကလေးနှစ်ယောက်တောင်လိုရတာလဲ...”ဟု မေးလိုက်လျှင် ဦးတင်ဘက်တူက

“ကလေးနှစ်ယောက်ဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အဖော်ရတာပေါ့ဗျာ...၊တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ပျင်းပြီးထွက်ပြေးလိမ့်မယ်...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးချိပ်ပန်းက

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်...”ဟု ပြောဆိုကာ တဟဲဟဲရယ်လေ၏။

“နေပါဦး ဆရာဦးတင်ဘက်တူရယ်...၊ အငြိမ်းစားယူပြီးရင် ပြင်ဦးလွင်မှာ ပဲ နေမှာ လား ...”ဟု ဦးချိပ်ပန်းက မေး လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးတင်ဘက်တူက “ဟုတ်တယ် ကိုချိပ်ပန်းရေ...၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့ အဝင်နားမှာ မိဘတွေဆီက အမွေရလိုက်တဲ့ ခြံကြီးတစ်ခြံ ရှိတယ်ဗျာ ...၊ ခြံထဲမှာ လည်း သီးပင်စားပင်တွေကို စုံနေတာပါပဲဗျာ...၊ ရေလည်း ကောင်း

ကောင်း ရတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ငယ်စဉ်က အဲဒီခြံက အိမ်ကြီးမှာ ကြီးခဲ့ ရတာပဲ။ ကျုပ် အဖေက သစ်ကုန်သည် ကြီးဗျာ၊ အမေက စိန်ပွဲစား လုပ်တယ်လေ...၊ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကိုလည်း ခမ်းခမ်းနားနားဆောက်ပြီး နေခဲ့တာဗျာ...၊ အိမ်မှာ က လူတွေလည်း မနည်းဘူးဗျာ...၊ အဖေ တပည့် တွေကလည်း အိမ်မှာ နေကြတယ်၊ အမေအမျိုးတွေကလည်း အိမ်မှာ လာပြီး နေကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခြံကြီးက တခြားခြံတွေလို တိတ်ဆိတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဗျာ၊ မီးတွေလင်းပြီး တစ်ခြံလုံး ဆူညံနေတာပဲ၊ အဲဒီခြံကြီးကို အဖေက ဝယ်ပြီးတာနဲ့ ခြံကိုနာမည်ပေးထားတယ်၊ ခြံဝမှ သစ်သားထွင်း စာလုံးနဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီး အခုထက်ထိရှိသေးတယ်ဗျာ...၊ ဆွေးတော့ နေပါပြီဗျာ...၊ အဲဒီ သစ်သားဆိုင်းဘုတ်ကြီးမှာ ဘာရေးထားသလဲဆိုတော့

တူဘက်တင်ခြံ

လို့ ရေးထားတယ်ဗျာ ...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးချိပ်ပန်းက

“နေပါဦး ဆရာဦးတင်ဘက်တူရယ်...၊ ဆရာ့ နာမည်က တင်ဘက်တူ၊ ဆရာတို့ ခြံကြီးနာမည်က တူဘက်တင် ...၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...” ဟု မေးလေ၏။

“ဒီလို ကိုချိပ်ပန်းရဲ့ ...၊ ကျုပ်အဖေ သစ်ကုန်သည် ကြီး ဦးသိန်းဖေဟာ ငယ်စဉ်က လက်ဝှေ့သမားကြီးဗျာ၊ မြေဝိုင်းလည်း ထိုးဖူးတယ်၊ စင်နဲ့လည်း ထိုးဖူးတယ်၊ သူတို့ နယ်မှာ တော့ လူသိများ တဲ့ လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်ပါပဲ။ တူတဲ့ ဘက်ရှိရင် စင်ပေါ်တင်လိုက်၊ သတ်မယ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ရဲ့ နာမည်ဟာ တူဘက်တင် ဖြစ်သွားတာပဲ၊ အမေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ အခါ အမေက လက်ဝှေ့

ထိုးသတ်ဖို့ ခွင့်မပြုတော့ဘူးဗျ။ အဖေက သစ်ကုန်သည် လုပ်လို့ ရတဲ့ ငွေနဲ့ ပြင်ဦးလွင်ကခြံကို ဝယ်လိုက်တယ်ပေါ့....။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ လက်ဝှေ့ နာမည်ကို အလွမ်းပြေ တပ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ...။ အဲဒီခြံရောက်မှ ကျုပ်ကို မွေးတာဗျ။ အဲဒီတော့ အဖေက စနေသားဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ကို တင်ဘက်တူ လို့ သူကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးခဲ့တာ...။ အကြောင်းတော့ရှိမှာ ပေါ့ဗျာ....။ အဲဒီအကြောင်းကိုတော့ တစ်ခါမှ ပြောပြမသွားဘူး.....”ဟု ဦးတင်ဘက် တူက ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင် ကား ရုံးအုပ်ကြီးဦးချိပ်ပန်းသည် ဦးတင်ဘက်တူ အငြိမ်းစားယူသောအခါ၌ ကူဖော်လောင်ဖက်ရမည့် ကလေးနှစ်ဦးအား အပြင်းအထန် ရှာဖွေလေတော့သတည်း။

*

အခန်း (၂)

ဦးတင်ဘက်တူထံသို့ မခင်နက်ရောက်လာခြင်း

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး နှစ်လခန့်ကြာသောအခါ၌ ရုံးအုပ်ဦးချုပ်ပန်းသည် အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိသော အသားမည်းမည်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှလှ မိန်းမတစ်ဦးကိုခေါ်၍ ဦးတင်ဘက်တူ၏ ရုံးခန်းသို့ ရောက်ရှိ လာလေတော့၏။ ဦးတင်ဘက်တူက ဦးချုပ်ပန်းအား

“ဆိုစမ်းပါဦး ကို ချုပ်ပန်းရယ် ...၊ ဘာကိစ္စများ လဲ ...”ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးချုပ်ပန်းက

“ဒီလိုပါ ဆရာဦးတင်ဘက်တူရယ်...၊ ဆရာက ကျွန်တော်ကို အငြိမ်းစားယူပြီးတဲ့ အခါမှာ ဆရာနဲ့ အတူနေဖို့ ကလေးငယ်နှစ်ယောက် လိုချင်တယ်လို့ ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား....”ဟု ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပဲ၊ ကိုချုပ်ပန်းရယ် .....၊ ကျုပ်က အဲဒီအတိုင်း ပြောမိပါတယ်ဗျာ .....” ဟု ဦးတင်ဘက်တူက ပြောလိုက်လျှင် ဦးချုပ်ပန်းက ၎င်းနှင့် ပါလာသော မိန်းမကို ညွှန်ပြလျက် -

“သူ့ယောက်ျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ က အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ မြို့ကလေးမှာ တစ်ခုတည်းသော ပင်မင်းဆိုင်ပဲ၊ သူ့နာမည် က ကိုလှမောင်တဲ့ ၊ လာအပ်တဲ့ အထည်တွေကို ကိုယ့်တိုင်လျှောက်ရတာလည်း ရှိတယ်၊ လူငှားတွေနဲ့ လျှောက်ရတာလည်း ရှိတယ်၊ ပြီး

တော့ လျှောက်ပြီးတဲ့ အဝတ်တွေကို သူကိုယ်တိုင် ကြေးမီးပူကြီးနဲ့ တိုက်
တော့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ တော့ အဲဒီလို မီးပူတိုက်တာကို ကြွ
တိုက်တာလို့ ခေါ်ကြတယ်ခင်ဗျ...။ ကြက်တိုက်တဲ့ နေရာမှာ မြမောင်ဆို
တဲ့ လူက တော်တယ်။ ကြွတိုက်တဲ့ နေရာမှာ လှမောင်က တော်တယ်
ဆိုပြီးတော့ ကြက်တိုက်မှာ မြမောင်၊ ကြွတိုက်မှာ လှမောင်၊ ဖဲရိုက်မှာ
ငဒိုးတဲ့ ...။ အလေးခိုးမှာ “မတာ”တဲ့ ...။ အဲဒီလို ပြောလေ့ရှိကြတယ်။
ငဒိုးဆိုတာကလည်း ဖဲရိုက် အလွန်တော်တယ်။ ဈေးထဲမှာ ငါးရောင်းတဲ့
မတာဆိုတာကလည်း အလေးခိုး အလွန်ကောင်းတယ်။ အဲဒါကြောင့်လ
ည်း အဲဒီလိုတွင် တော့တာပဲခင်ဗျာ ...။ လှမောင်ကလည်း လေးငါးယော
က်ရှိလေတော့ သူ့ကို ကြွလှမောင်လို့ ခွဲခြားပြီး ခေါ်လေ့ရှိတယ်။
သူ့မိန်းမရဲ့ နာမည်ကတော့ မခင်နက်တဲ့ ၊ ကြွလှမောင်သေတော့ မခင်
နက်က ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကလေးနှစ်ယောက်က
လည်း တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ်လေးတွေ...။ မခင်နက်က အဲဒီကလေးနှ
စ်ယောက်ကို မကျွေးနိုင်လို့ ဟိုအိမ်ထား၊ ဒီအိမ်ထားထားရတာ...။ ဆရာ
ဦးတင်ဘက် တူပြောတဲ့ အကြောင်းကို ဟောဒီမခင်နက်ကို ပြောပြတော့
သူကသူ့ကလေး နှစ်ယောက်ကို ဆရာ့အိမ်မှာ ထားမယ်တဲ့ ...။
အဲဒါကြောင့် ဆရာ့ဆီကို ခေါ်လာခဲ့တာ....” ဟု ဦးချိပ်ပန်းက ပြောလေ
၏။ ထိုအခါ၌ ဦးတင်ဘက်တူက မခင်နက်အား အကဲခတ်သကဲ့သို့ ကြ
ည့်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဒီမှာ မခင်နက်ရေ...။ ခင်ဗျားကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျုပ်က ကော
င်းကောင်း မွန်မွန် မွေးမှာ ပါဗျာ....။ သူတို့ အကူအညီလည်း ကျုပ်မှာ လို
မှာ ပါဗျာ....။ တစ်ခုပြောချင်တာက သူတို့ ဆီကို ခင်ဗျား ခဏ ခဏ မ
လာဖို့ ပါပဲ” ပြောလိုက်လျှင် မခင်နက်က

“ဒီလိုပါဦးရယ်....။ ကျွန်မ ကလေးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်က

ကိုးနှစ်၊ တစ်ယောက်က ဆယ်နှစ်ရှိပါပြီ...။ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်အားခဟာ ခပ်ညံ့ညံ့ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်အားခနဲ့ ညီပါလိမ့်မယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်မကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်အားခအဖြစ် တစ်လမှာ ရှစ်ဆယ်တိတိ ကျွန်မ လိုချင်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ ဦးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကို အခါမလပ် လုပ်ပေးနေရမှာ ဆိုတော့ ကျောင်းနေခွင့်ရကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် လျော်ကြေးအဖြစ် ငွေငါးထောင်လိုချင်ပါတယ်...” ဟု ပြောလေတော့၏။

“ကောင်းပါပြီ မခင်နက်ရယ်...။ ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် တစ်လမှာ ရှစ်ဆယ်လခပေးပါမယ်။ ကလေးတွေက ပညာသင်ပျက်မယ်ဆိုတာ ဟာ ဒီလိုပါ။ သူတို့ ဟာ ကျောင်းနေခွင့်တော့ ရကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး...။ ဒါပေမဲ့ စာတတ်အောင်တော့ အိမ်မှာ ဆရာမခေါ်ပြီး သင်ပေးပါမယ် ...။ အဲဒါ့ကြောင့် လျော်ကြေးငါးထောင်တော့ မပေးနိုင်ပါဘူး ... ”ဟု ဦးတင်ဘက်တူက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကလေးနှစ်ဦး၏ မိခင် မခင်နက်က

“နောက်ငါးနှစ်ကြာတဲ့ အခါမှာ ကလေးအငယ်ရဲ့ အသက်ဟာ ဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီပေါ့...။ အကြီးရဲ့ အသက်ဟာ ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပါပြီ။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်မဟာ သူတို့ ကို ရှင်ပြုပေးချင်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူတို့ ကို ကျွန်မနဲ့ ခဏပြန်ထည့်ပေးရမယ်နော...”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးတင်ဘက်တူက -

“အဲဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ၊ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားနဲ့ ပြန်ထည့်ပေးတဲ့ အပြင် ရှင်ပြုဖို့ ပါ ပရိက္ခရာ အပြည့်အစုံ လှူဒါန်းတဲ့ အပြင် ကျွေးဖို့ မွေးဖို့ ငွေငါးထောင် ကျပ်က လှူလိုက်ပါဦးမယ်ဗျာ...”ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင် ကား ဦးတင်ဘက်တူသည် အငြိမ်းစားယူရန် အခွင့်ရ

သောကြောင့် ခွင့်လေးလ၊ ခံစားရန်အတွက် ပြင်ဦးလွင်ရှိ “တူဘက်တင်”ခြံကြီး သို့ ပြန်သွားလေတော့၏။ ထိုခြံသို့ရောက်သည့်နေ့၌ပင် မခင်နက်နှင့် ဦးချိပ်ပန်းသည် ကလေးနှစ်ဦးကိုခေါ်၍ ထိုခြံကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ မခင်နက်က

“ဦးရယ်.... ဟာဒါက ကျွန်မသား အကြီးလေးပါပဲ။ ဒီကလေးကို ကိုယ်ဝန်ရတဲ့ အခါမှာ အလွန်ဥပမိ ရုပ်သန့်ပြန့်တဲ့ အင်္ဂလိပ်မကြီးတစ်ယောက်က ကုလားလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး ကျွန်မအိမ်ပေါ်ကို တက် လာပြီး “နင်မွေးဖို့ အလှည့်ရောက်ပြီ၊ နင် မွေးတော့.....”ဆိုပြီး ပေးသွားတယ်၊ နင့်ဆီရောက်ရင် သူ့ကို တစ္ဆေဖြူလို့ ခေါ်ရမယ်လို့ လည်း ပြောသွားတယ်၊ ဒီကလေးဟာ အလွန်ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့ သူ့ကို ကျောင်းမထားနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ တစ်ခုထူးခြားတာကတော့ ကျွန်မသား တစ္ဆေဖြူ ကလေးဟာ အသားကျွေးလို့ မရပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သူဟာ မွေးကတည်းက အသားမစားဖူးပါဘူး၊ စားစရာ မရှိရင် အငတ်ခံရရှာတယ်၊ မစားဘူး....”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးတင်ဘက်တူက

“အငယ်လေးရဲ့ နာမည်ကရောဗျ...” ဟု မေး လိုက်လေ၏။

“သူကလည်း အတော်ကို ထူးခြားပါတယ်၊ သူ့ကို မမွေးခင်က မက်တဲ့ အိပ်မက်က လူနှစ်ယောက်ဟာ သူ့ကို ချုပ်ပြီး ပါးစပ်ထဲကို အဆိပ်တွေ လောင်းထည့်ပါတယ်၊ သူဟာ ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတာ အသက် ခြောက်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့ အိုမင်းမစွမ်း ကုလားအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပါပဲ။ အဆိပ်မိပြီး သေအံ့ဆဲဆဲဖြစ်နေချိန်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး ကျွန်မဆီကို ရောက်လာပါတယ်၊ နေခွင့်ပေးဖို့ ခွင့်တောင်းပါတယ်၊ အဲဒီလို အိပ်မက်မျိုးမြင်မက်ပြီးမှ သူ့ကို ကိုယ်ဝန်ရလာပါတယ်။

သူဟာ အလွန်ဆိုးပါတယ်။ သူ့ကို မွေးပြီးကတည်းက ကောင်းကောင်းကို မအိပ်ရပါဘူး၊ တအား အော်ပြီး ငိုတတ်ပါတယ်၊ ဆိုးလည်း ဆိုးပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ လင်မယားက ဒီကလေးကို “ပေတလူ”လို့ နောက်ပြောင်ကျိစယ်ပြီး ခေါ်ခဲ့ရာကနေ အဲဒီနာမည်ပဲ တွင် သွားပါတော့တယ်...”ဟု မခင်နက်က ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးတင်ဘက်တူက တစ်လလျှင် ရှစ်ဆယ်နှုန်းဖြင့် ဆယ့်နှစ်လအတွက် ကိုးရာခြောက်ဆယ်ကျပ်ကို ကြိုတင်ငွေအဖြစ် မခင်နက်အား ထုတ်ပေး လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဦးတင်ဘက်တူသည် ကလေးငယ်နှစ်ဦးအား လိုက်ပို့သည့်အတွက်ဟု ဆိုကာ ဦးချိပ်ပန်းအား ငွေငါးရာကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေး လိုက်လေတော့သတည်း။

*

အခန်း (၃)
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အလုပ်စလုပ်ကြပြီ

မိခင် ဖြစ်သူ မခင်နက် ပြန်သွားသောအခါ၌ တစ္ဆေဖြူနှင့် ပေတလူ တို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်အိမ်လုံးကို တံမြက်စည်းလှည်းကြလေ၏။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကို ဖုန်သုတ်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ခြံအတွင်း၌

ကြွေကျလျက်ရှိသော သစ်ရွက်များကို တောင်းများ ဖြင့် ကောက်ကြလေ
၏။ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာမကျန် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြလေ၏။ ဦးတင်ဘ
က်တူထံတွင် အော်စတင် ကားကလေးတစ်စီးရှိလေ၏။ ထိုကားကို မော
င်းရန် ခေါ်ထားသော ကိုဓာတ်ရင်းက ဦးတင်ဘက်တူအား-

“ဆရာရေ.... ဟိုကောင်လေးနှစ်ကောင်က အတော့်ကို အလုပ်လုပ်
တာပဲ၊ အပေါ်ထပ်ရော၊ အောက်ထပ်ရောကို တံမြက်စည်းလှည်းကြတ
ယ်၊ ကြမ်းတိုက်ကြတယ်၊ ရေချိုးခန်းနဲ့ အိမ်သာကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်တ
ယ်၊ အုန်းခြံခြေသုတ်ခုံတွေကို နေလှန်းတယ်၊ အခုတစ်ခါ ခြံထဲမှာ ကြွေ
ကျနေတဲ့ သစ်ရွက်တွေကို တောင်းတွေနဲ့ ကောက်ပြီး ဟိုကျင်းထဲမှာ
သွားပြီးပုံကြတယ်....၊ မနက်ကျရင် မီးရှို့မယ်တဲ့ ...၊ ထမင်းချက်တဲ့ ဒေါ်
သိန်းကြည် က သူတို့ နှစ်ယောက်ကို စောစောက ခေါ်ပြီးမေးနေတယ်၊
တစ္ဆေဖြူဆိုတဲ့ အကြီးကောင်လေးက အသားလုံးဝမစားဘူး၊ ပေတလူ
ဆိုတဲ့ အငယ်ကောင်လေးက အသားမပါရင် လုံးဝထမင်းမစားဘူးဆိုပဲ..
..”ဟု ပြောလေ၏။ ဦးတင်ဘက်တူလည်း သဘောကျ၍ ပြီးလေ၏။ ထို့
နောက် ဦးတင်ဘက်တူက ကလေးနှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ -

“ဒီလိုကွ... ကလေးတို့ ရဲ့ .....၊ အဘက ထနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်း
တို့ က တွဲပြီးထူရမှာ ...၊ ဒါပေမဲ့ အဘက မင်းတို့ ကို အော်ပြီးလည်း မ
ခေါ်နိုင်ဘူးကွ...၊ တအားမောတယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်ပတ်လည်မှာ ဆွဲလဲ
လေးတွေ၊ ခေါင်းလောင်းလေးတွေ ချိတ်ထားမယ်၊ အဘက ဒီကနေ
ကြိုးတွေကိုဆွဲလိုက်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ အိမ်ပတ်ပတ်လည် ချိတ်ထားတဲ့
ခေါင်းလောင်းလေးတွေ၊ ဆွဲလဲလေးတွေ မြည်လာလိမ့်မယ်၊
အဲဒီအခါမှာ ကြားတဲ့ နေရာကနေ မင်းတို့ နှစ်ယောက် ပြေးလာကြ၊ အိမ်
ထဲမှာ ကတော့ လျှပ်စစ်ဘဲလ်တွေ တပ်ထားမယ်၊ အဲဒါတွေ မြည်လာရင်
လည်း ပြေးလာရမယ်နော်”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ညီအစ်ကို နှစ်

ယောက်စလုံးက ခေါင်းညိတ်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ပေတလူက အုတ်ဖြင့် ခေါင်းတိုင်ပြုလုပ်ထားသော မီးလင်းဖိုကြီးကိုကြည့်ရင်း -

“အဘ ဒါကြီးက ဘာကြီးတုံး .....”ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဦးတင်ဘက်တူက-

“ဒီလို ကလေးရဲ့ ..... ငါတို့ ပြင်ဦးလွင်မှာ က သိပ်ပြီးအေးတာကွ၊ ညကျရင် မင်းတို့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ မြို့ထဲမှာ ထက် မြို့ပြင်မှာ က ပိုပြီးအေးတယ်၊ တို့ နေတာက မြို့ပြင် ဖြစ်တဲ့ အပြင်ကုန်းထိပ်လေးဖြစ်နေတော့ အတော်ကိုအေးတဲ့ နေရာဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ နွေးနေအောင် မီးလင်းဖိုထားရတယ်၊ အဲဒီမီးလင်းဖိုထဲမှာ လည်း ထင်းတုံးကြီးတွေ မီးဆိုက်ထားရတယ်၊ ဒါမှ ညဆိုရင် နွေးပြီး နေလို့ ရမှာ ကွ၊ အဲဒီတော့ ဒါကြီးဟာ နှစ်လတစ်ခါ သုံးလ တစ်ခါဆိုသလို ခေါင်းတိုင် မှာ ကပ်နေတဲ့ မှ ဝိုင်းတွေကို ရှင်းပစ်ရတယ်၊ အဲဒီလို မီးလင်းဖိုခေါင်းတိုင်ကို ရှင်းတဲ့ လူတွေရှိတယ်ကွ၊ ဟိုး ..... မီးလင်းဖိုခေါင်းတိုင်ထိပ်ကနေ သံကြိုးနဲ့ ချိတ်နဲ့ ဆွဲပြီး ရှင်းရတာကွ၊ ဗမာလိုတော့ မီးလင်းဖိုပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို အင်္ဂလိပ်လိုတော့ “ချင်မနီ”လို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ အဘက “ချင်မနီ”ဆိုတာကို ပိုပြီးနှုတ်ကျိုးနေတယ်ကွ၊ နောက်တစ်ခု သတိထား ဖို့ ကတော့ အဲဒီမီးလင်းဖိုထဲကို တခြားဘာပစ္စည်းမှ မထည့်ရဘူးနော်၊ ညောင်နဲ့ စွဲသွားတတ်တယ်၊ အဲဒီလို ညောင်နဲ့စွဲသွားပြီးရင် ပျောက်အောင်လုပ်ဖို့ သိပ်ခက်တယ်ကွ ....”ဟု ဖြည်းဆေးစွာ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ပေတလူက -

“စိတ်ချပါ အဘ.....၊ အဘပြောတဲ့ စကားကို နားထောင်ပါမယ်၊ ဒါနဲ့ ညအိပ်ရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ခြံဖို့ စောင်ပေးမှာ လား အဘ” ဟု မေးလျှင် ဦးတင်ဘက်တူက-

“နေပါဦး၊ ပေတလူရ ... မင်းတို့ တခြားအိမ်မှာ တုန်းက ညအိပ်တဲ့ အခါ စောင်မရဘူးလား....”ဟု မေးလျှင် တစ္ဆေဖြူက -

“အမေက လျှောက်ပြီးထားလို့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်တော်တော် များများမှာ နေဖူးပါတယ်၊ အဲဒီမှာ ဝပ်ရှော့လည်း ပါတယ်၊ ထမင်းဆိုင် လည်း ပါတယ်၊ ဘယ်မှာ ပဲနေနေ ခြံဖို့ စောင်မရပါဘူး”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးတင်ဘက်တူက -

“စိတ်ချပါကွာ၊ ဒီမှာ တော့ စောင်ပေးပါ့မယ်၊ ခေါင်းအုံးလည်း ပေးပါ့မယ်၊ အဲဒီလို မပေးရင်လည်း မင်းတို့ ဟာ အေးပြီး သေမှာ ပါပဲ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ ကို အိပ်ဖို့ အခန်းလည်း ပေးမယ်ကွာ၊ အဲဒီ အခန်းကတော့ ဒီအိမ်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာ သုံးခန်းတွဲအဆောက်အဦ ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒါကို

“ဆားဗင့်ကွာတာ”လို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ ဗမာလိုတော့ အစေခံ တန်းလျား ပေါ့ ...”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ပေတလူက

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အစေခံတန်းလျားမှာ မနေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ က အစေခံတွေ မဟုတ်ဘူး လေ.....၊ အဘ ဒုက္ခရောက်လို့ လာပြီးကူညီတဲ့ သူတွေလေ.....၊ ကျွန်တော်တို့ ဟာ အဘဆီက လခ မလိုချင်ပါဘူး၊ အမေ့ကို ကျွေးမယ့်သူမရှိလို့ လခ ယူရတာပါ၊ တကယ်လို့ အမေက သူ့ဟာသူ စားနိုင်ပြီဆိုရင် လခမယူတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အဘကို ဒီအတိုင်း ကူညီမှာ ပါ၊ အဲဒီတော့ အဘရယ် .... ကူညီမယ့်သူနှစ်ယောက်ကို အဘက အစေခံလို သဘောထားမလို့ လား၊ အဘ ငရဲကြီးသွားလိမ့်မယ်”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးတင်ဘက်တူသည် တဟဲဟဲ ရယ်လေတော့၏။

“ကောင်းပါပြီ ကျေးဇူးရှင်တို့ ရယ်...၊ အစေခံ တန်းလျားမှာ မသိပ်တော့ပါဘူး၊ ဟော့ဒီမီးလင်းဖိုနားမှာ ပဲ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အိပ်ကြ

ပေတော့.....”ဟု ပြော၍ သဘောကျစွာဖြင့် တဟဲဟဲ ရယ်မောလေတော့
၏။ ထို့နောက် ဦးတင်ဘက်တူက အိမ်သာတက်ရန်အတွက် ဝှီးချဲ့ခေါ်
တွန်းလှည်းဖြင့်တွန်း၍ အိမ်သာသို့ပို့လေ၏။ အိမ်သာက မုတ်ပေါ်တွင်
ထိုင်နိုင်ရန် တွဲ၍ ပေး၏။ ထို့နောက် ရေချိုးခန်းအတွင်းရှိ ရေချိုးခွက်ထဲ
တွင် ရေနွေးနှင့် ရေအေးကို စပ်ကာ ဦးတင်ဘက်တူကိုထည့်၍ ရေချိုး
ပေးကြ၏။ ဆပ်ပြာတိုက်ပေးကြ၏။ ပြီးလျှင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က
ဦးတင်ဘက်တူအား မျက်နှာသုတ်ပုဝါကြီးဖြင့် ရေသုတ်ပေးလေ၏။ ပြီး
လျှင် ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါများ လိမ်းပေး၏။ အဝတ်အစားများ လဲပေး၏။
ထို့နောက် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တွန်းလှည်းဖြင့် တွန်းသွားပြီး ထမင်း
ကျွေးကြလေ၏။ ထမင်းချက်သော ဒေါ်သိန်းကြည်ဆိုသည့် မိန်းမကြီး
က ထမင်းဟင်းလျာများ ခူးခပ်ပေး၏။

ဦးတင်ဘက်တူ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ တွန်းလှည်းဖြင့် အပြင်ခ
န်းသို့ ထုတ်လာကြ၏။ ဦးတင်ဘက်တူသည် အပြင်ခန်းထောင့်တွင် ရှိ
သော သစ်သားပက်လက် ကုလားထိုင်ကြီးတွင် ထိုင်လေ၏။ ထို့နောက်
ဆေးတံနှစ်ဆုံခန့်ကို ဖွာရှိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် အိပ်မည်ဟု ဆိုသောကြော
င့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် တွန်းလှည်းဖြင့် ကုတင်ဆီသို့ ပို့လေ၏။
ထို့နောက် ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်သည် အဘိုးကြီးအား စောင့်ခြံပေး၏။
ခြင်ထောင်ချပေး၏။ အဘိုးကြီး အိပ်ပျော်သွားသောအခါ၌ ၎င်းတို့ နှစ်
ဦးသည် ထမင်းစားကြလေ၏။ ထိုသို့ ထမင်းစားသောအခါ၌ ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်သည် ထမင်းစား စားပွဲတွင် အကျအနထိုင်ကာ စားကြလေ
တော့သတည်း။

*